

R.L. STINE

Kippenvel

DE VLOEK VAN DE FARAO
HET SPOOKT BIJ DE BUREN
HET MOERASMONSTER

kluitman

NUR 283/GGP061701

© Nederlandse editie: Uitgeverij Kluitman Alkmaar B.V.

© Tekst: R.L. Stine

© Parachute Press, Inc. All rights reserved

Published by arrangement with Scholastic Inc., 555 Broadway, New York, NY 10012, USA

Oorspronkelijke titels: *Goosebumps – The Curse of the Mummy's Tomb, The Ghost Next Door, The Werewolf of Fever Swamp*

GOOSEBUMPS, KIPPENVEL and KIPPENVEL JUNIOR and logos are registered trademarks of Parachute Press, Inc.

Nederlandse vertalingen: Anne Marie Horman, Tini Hoekstra,

Jaap-Wim van der Horst

Omslagontwerp: Lennart Wolfert

Alle rechten voorbehouden, inclusief het recht van reproductie in zijn geheel of in gedeelten, in welke vorm dan ook.

kluitman.nl

BIJ KONINKLIJKE BESCHIKKING
HOFLEVERANCIER

Kippenvel

DE VLOEK VAN DE FARAO

Hoofdstuk 1

‘Wat?!’ Adrian Palmer hapte geschrokken naar adem. ‘En ik dan? Moet ik in m’n eentje hier blijven?’

Meneer Palmer keek hulpzoekend naar zijn vrouw. ‘Tja, eh...’

Adrian verbleef met zijn ouders in Caïro. Ze waren hiernaartoe gekomen omdat Adrians ouders een paar zaken moesten afhandelen in Alexandrië. Voor die tijd hadden ze de piramides willen bezichtigen en een bezoek willen brengen aan oom Ben, de broer van Adrians vader, die in Egypte woonde. Maar nu was hun hele schema in de war geschopt door een telefoontje uit Alexandrië, dat ze zojuist hadden gekregen.

‘We boffen al dat we nog twee plaatsen konden krijgen in het vliegtuig,’ legde Adrians moeder uit. ‘En die klant is zo belangrijk, dat we deze afspraak niet kunnen laten lopen.’

‘Moet ik dan maar in m’n eentje naar de piramides gaan kijken?’ vroeg Adrian kwaad. Hij kon zich niet voorstellen dat zijn ouders hem werkelijk alleen zouden achterlaten in een hotel midden in Caïro.

Mevrouw Palmer veerde overeind van de bank. ‘Natuurlijk laten we je niet in je eentje achter. Ik was van plan om oom Ben te bellen. Misschien kun je zolang bij hem logeren.’

‘Oom Ben?’ Adrian wist even niet meer wat hij moest zeggen.

Ben Palmer was een beroemde archeoloog. Hij was al maanden met een groep medewerkers aan het werk in de Grote Piramide van farao Khufu, in de hoop zijn grafkamer te ontdekken.

Adrian wist dat zijn oom van jongs af aan geboeid was geweest door het land van de farao's. Ben Palmer woonde nu al heel wat jaren in Egypte en hij was een gerespecteerde deskundige op het gebied van piramides en mummies geworden. Zijn artikelen verschenen in allerlei vakbladen en hij was regelmatig op tv te zien in documentaires.

Jaren geleden had Adrian zijn oom voor het laatst gezien. In zijn herinnering was oom Ben nogal vreemd, heel verstrooid en verschrikkelijk vergeetachtig. Aan de andere kant was hij altijd in voor een grapje.

‘Leuk wel,’ merkte Adrian aarzelend op.

Mevrouw Palmer liep de slaapkamer in. Adrian hoorde dat zijn moeder een telefoongesprek voerde. Een minuut of vijf later kwam ze breed lachend terug. ‘Ik heb oom Ben gesproken.’

Adrian keek op. ‘Was hij nog aan het werk in de piramide?’

‘Nee. Hij was thuis. In zijn huis in al-Jizah,’ antwoordde mevrouw Palmer. ‘Oom Ben blijft bij je zolang je vader en ik in Alexandrië zijn.’

‘Oké,’ stemde Adrian in. Het gezelschap van zijn oom was best leuk. Misschien mocht hij zelfs wel mee de Grote Piramide in! Vanaf het moment dat hij had gehoord dat ze naar Egypte zouden gaan, had Adrian zich afgevraagd

hoe een piramide er van binnen uit zou zien. Zouden er veel grafkamers in zo'n ding zijn? Misschien lagen er wel mummies in sarcofagen!

'Er is alleen nog één kleinigheidje.' De ogen van mevrouw Palmer glinsterden even, alsof ze een binnenpretje had. 'Ik hoop niet dat je het erg vindt...'

'Vast niet.' Adrian schudde zijn hoofd.

'Sari is er ook. Ze brengt de vakantie door bij haar vader.'

'Nee hè!' Adrian liet zich met een kwaad gezicht op de bank vallen en sloeg woest met zijn vuist op de armleuning.

Sari was Ben Palmers dochter en Adrians enige nichtje. Haar ouders waren gescheiden en Sari logeerde af en toe in de vakantie bij haar vader in Egypte. Adrian en zij waren ongeveer even oud en ze hadden al van jongs af aan een enorme hekel aan elkaar.

Sari Palmer was een grote opschepper, vond Adrian, en nog een ijdelruit ook. Bovendien was Sari de laatste keer dat Adrian haar had gezien, vijf centimeter groter geweest dan hij. Zijn nichtje had hem dat natuurlijk voortdurend onder zijn neus gewreven door hem spottend 'dwerg' te noemen.

Adrian knarsetandde. Dat hij nu gedwongen was om in de vakantie met dat verwaande schepsel op te trekken, stond hem helemaal niet aan.

'Adrian, hou daarmee op.' Mevrouw Palmer pakte de arm van haar zoon vast en trok hem overeind.

'Stel je niet zo aan, het is al tijden geleden dat je Sari voor

het laatst hebt gezien,’ vond zijn vader. ‘Misschien valt ze nu reuze mee.’

‘Dat lijkt me sterk,’ mompelde Adrian. Hij zuchtte. Het was niet anders. Hij zat met haar opgescheept, of hij wilde of niet.

‘Je gedraagt je wel een beetje bij oom Ben, hè?’ vroeg zijn moeder.

Hij zag dat zijn ouders een blik wisselden. ‘Oké,’ beloofde hij vlug.

Adrians ouders verdwenen in de slaapkamer om in te pakken.

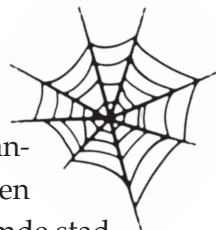
Adrian pakte de afstandsbediening en zette de tv aan. Hij zapte een aantal kanalen langs, waar uitsluitend nieuwsuitzendingen en praatprogramma’s op te zien waren, tot hij bij de laatste zender kwam. Daar was een spelshow aan de gang, zag hij. De deelnemers lagen om de haverklap dubbel van het lachen. Adrian begreep niet waarom, want hij verstond natuurlijk geen woord van wat er gezegd werd.

Een paar minuten later kwamen zijn ouders de slaapkamer weer uit, ieder met een zware reistas in de hand.

‘We halen dat vliegtuig nooit,’ voorspelde meneer Palmer pessimistisch.

‘Blijf jij hier op oom Ben wachten, Adrian?’ Mevrouw Palmer streek haar haren naar achteren. ‘Hij is hier over een uurtje of anderhalf. Je vindt het toch niet erg om zolang alleen te moeten blijven, hè?’

Adrian keek gealarmeerd op. Hij had er helemaal niet bij

stilgestaan dat zijn oom hier nog een heel eind vandaan woonde. Dus hij moest hier in z'n eentje even blijven wachten, hier in dit rare hotel in een vreemde stad, terwijl hij niet eens de taal sprak of verstond. Wat moest hij doen als er iets gebeurde? Zo goed was zijn Engels nou ook weer niet. Bovendien hadden zijn ouders zo nodig weer zo'n 'authentiek' hotelletje moeten boeken, wat betekende dat hier vrijwel geen toeristen logeerden en dat het personeel nauwelijks een woord Engels sprak.

Adrian zag de bezorgde blik op het gezicht van zijn moeder en hij besloot om zich niet te laten kennen. Hij haalde onverschillig zijn schouders op. 'Geen probleem. Ik red me wel. Ik blijf hier tv kijken totdat oom Ben komt.'

'Eerlijk gezegd hadden we ook niet anders van je verwacht.' Mevrouw Palmer liep naar de spiegel in de gang en stiftte haar lippen. 'Oom Ben weet ook waar hij ons kan bereiken. Voor ik het vergeet, het adres ligt ook in de la van mijn nachtkastje.'

'Waar blijft die jongen nou?' Meneer Palmer liep zenuwachtig heen en weer in het gangetje tussen de deur en de kamer. 'Ik heb al tien minuten geleden naar beneden gebeld om te vragen of iemand de tassen kon komen halen. Met mijn slechte rug ga ik die zware dingen niet door het hotel sjouwen.'

'Jij blijft hier dus op oom Ben wachten, beloof je dat?' Adrians moeder liep zonder aandacht te schenken aan haar man, naar de bank. Ze bukte zich en gaf haar zoon een zoen. 'Niet de straat opgaan of zo. Je blijft hier in de

hotelkamer. Afgesproken?’

‘Ik verroer geen vin,’ beloofde Adrian. ‘Ik blijf stokstijf op de bank zitten. Ik ga zelfs niet naar de wc.’

‘Hè, kun je nou nooit eens gewoon reageren?’ Mevrouw Palmer schudde geërgerd haar hoofd.

Op dat ogenblik werd er op de deur geklopt. De piccolo, een magere, oude man die er uitzag of hij niet eens een veren kussen kon optillen, was gearriveerd om de bagage te halen.

Meneer en mevrouw Palmer kwamen allebei tegelijk in actie. Ze gaven Adrian nog een paar laatste aanwijzingen en verzochten hem opnieuw met klem in de kamer te blijven. Even later viel de deur achter hen dicht.

Adrian pakte de afstandsbediening en zette het geluid van de tv wat harder. De spelshow was afgelopen en nu las een donkere man in een wit kostuum het nieuws voor in het Arabisch.

Adrian keek ernaar. Een onbehaaglijk gevoel be kroop hem. Hij slikte even om de dikke prop in zijn keel weg te werken. Daarna stond hij op van de bank, liep naar het raam en keek naar buiten.

De zon was achter de wolkenkrabber aan de overkant verdwenen. De schaduw van het gebouw viel schuin over de straat en over het hotel.

Adrian draaide zich weer om en slenterde terug naar de bank. Opeens begon zijn maag te rommelen. Daardoor kwam hij tot het besef dat hij honger had. Hij had ook al uren niets meer gegeten. Adrian aarzelde even. Zou hij de

roomservice bellen?

Bij nader inzien besloot hij dat maar niet te doen. Stel je voor dat hij iemand aan de telefoon kreeg die alleen Arabisch sprak.

Hij wierp een blik op de klok. Tien voor half acht. Hoe laat zou zijn oom komen? Het kon nu toch niet lang meer duren. Niet dat hij bang was, hield Adrian zichzelf vlug voor. Hij vond het alleen niet erg gezellig zo in z'n eentje.

Langzaam liep hij een paar keer heen en weer door de kamer. Ten slotte pakte hij zijn spelcomputer van het tafeltje naast zijn slaapbank en probeerde zich te concentreren op een spelletje. Het lukte hem echter niet.

Waar bleef zijn oom toch? vroeg Adrian zich af. Die anderhalf uur was allang om. Waarom deed hij er zo lang over? En zou Sari meekomen? Hij nam aan van wel.

Zonder dat hij het wilde, kwamen er allerlei angstaanjagende gedachten in Adrian op. Stel nou eens dat zijn oom het hotel niet kon vinden? Of dat hij was verdwaald en naar het verkeerde hotel ging?

Misschien waren zijn oom en Sari wel betrokken geraakt bij een verkeersongeval en lagen ze nu in het ziekenhuis. Wie zou hem dan waarschuwen? Niemand wist dat Adrian hier op hen zat te wachten!

Adrian schudde zijn hoofd. Zo moest hij niet denken, daar schoot hij niets mee op. Maar de gedachten borrelden als vanzelf in hem op. Hij stak zijn hand in zijn broekzak en klemde zijn vingers om de kleine mummiehand. Het was zijn amulet, een voorwerp dat hem al een

paar keer geluk had gebracht. De hand was gewikkeld in papierachtig, bruin gaas. Adrian had de hand een paar jaar geleden op een rommelmarkt gekocht en sinds die tijd dag en nacht bij zich gedragen.

De man van wie hij de mummiehand had gekocht, beweerde dat hij het ding in Egypte op de kop had getikt. Hij had Adrian willen wijsmaken dat het een echte mummiehand was en dat hij er geesten mee kon oproepen, maar daar geloofde Adrian geen snars van. Toch was het een leuk idee dat de hand misschien al eeuwen oud was. Wie had nou zo'n ding?

Nu rolde hij de amulet van zijn ene in zijn andere hand en begon weer door de kamer te ijsberen. Het eentonige stemgeluid van de Arabische nieuwslezer werkte op zijn zenuwen en daarom zette Adrian de tv uit.

De stilte die nu in de kamer neerdaalde, had iets onheilspellends. Met de mummiehand in zijn eigen hand bleef Adrian onrustig heen en weer lopen.

Waar zouden oom Ben en Sari nou uithangen? Ze hadden er allang moeten zijn.

Op dat ogenblik hoorde hij een geluid bij de deur. Voetstappen.

Adrian slaakte een zucht van opluchting. Daar zou je hen hebben!

Hij draaide zich om en wilde naar de deur lopen, maar opeens bleef hij stokstijf midden in de kamer staan.

Met bonzend hart staarde Adrian naar de deur, aan de andere kant van het smalle gangetje. In het schemerige

licht zag hij dat de deurknop langzaam omdraaide.

Hij voelde een koude rilling over zijn rug lopen. Hé, wat raar. Zijn oom zou toch zeker eerst aankloppen voordat hij binnenkwam? Misschien was het iemand van het hotel! Maar een hotelmedewerker zou toch ook niet zomaar binnen komen stappen?

‘Wie...’ begon Adrian. De rest van de zin bleef in zijn keel steken.

Piepend en langzaam, heel langzaam, ging de deur open.

Adrian bleef als verstijfd in de kamer staan, niet in staat om zich te bewegen of een woord uit te brengen.

In de deuropening doemde een lange, dreigende gedaante op. Adrians adem stokte in zijn keel toen de gedaante zich naar voren bewoog en hij hem duidelijker kon zien. Zelfs in het vage licht was er geen twijfel mogelijk.

Een mummie! Er kwam een levensgrote mummie het gangetje in.

Adrian ving een glimp op van ronde, donkere ogen achter de gaten in de oude, dikke windsels.

Met stijve benen wankelde de mummie in de richting van Adrian, zijn armen naar voren gestrekt, alsof hij Adrian wilde vastpakken.

Adrian deed zijn mond open om te schreeuwen, maar er kwam geen geluid over zijn lippen.